— tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól diodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa,

— dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu,

— pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;

— bądź częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika 1 G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:

— tritlenek doboru; tlenek boru;

— tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól disodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa;

— dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu;

— pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o częściowe stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r., dostosowującej po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych [1], w zakresie w jakim klasyfikuje ona niektóre borany jako toksyczne dla rozrodczości, zarówno w zakresie płodności jak i rozwoju.

Na poparcie swych roszczeń strona skarżąca przedstawia trzy zarzuty.

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, jako że zaskarżony środek jest niezgodny z mającą zastosowanie procedurą prawodawczą naruszając przeto art. 5 WE i art. 7 WE, art. 29 dyrektywy Rady 67/548/EWG [2] oraz art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE [3].

Po drugie strona skarżąca argumentuje, że Komisja dopuściła się błędów w ocenie przy stosowaniu kryteriów klasyfikacji boranów, naruszając tym samym dyrektywę Rady 67/548/EWG. Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zastosowała lub zastosowała nieprawidłowo zasadę„normalnego obchodzenia się i użycia" określoną w załączniku VI dyrektywy 67/548/EWG, bezprawnie zastosowała kryteria oceny ryzyka, chociaż zdaniem strony skarżącej nie mają one znaczenia w ramach klasyfikacji substancji na gruncie dyrektywy 67/548/EWG, oraz nie zastosowała bądź zastosowała nieprawidłowo kryterium „stosowności" naruszając punkt 4.2.3.3. załącznika VI dyrektywy 67/548/EWG. Ponadto strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie nadała wystarczającej wagi danym epidemiologicznym i ludzkim przedłożonym przez skarżącego, w skutek czego zaskarżony środek jest częściowo dotknięty wyraźnym błędem w ocenie. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja bezprawnie wnioskowała z danych odnoszących się do jednego z boranów dla celów sklasyfikowania innego boranu, przez co zaskarżony środek musi zostać uznany za nieważny przynajmniej w części dotyczącej tegoż boranu. Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie podała odpowiednich powodów zgodnie z art. 253 WE, jako że nie przedstawiła ona uzasadnienia celem wytłumaczenia podstaw wnioskowania w przedmiocie danych.

Po trzecie strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła podstawowe zasady prawa wspólnotowego takie jak zasada proporcjonalności z art. 5 WE, jako że zdaniem strony skarżącej, zaskarżony środek wykracza poza działania konieczne dla osiągnięcia jego celów.

---

[1] Dz.U. L 246, s. 1.

[2] Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. 196, s. 1.

[3] Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji Dz.U. L 184 s. 23.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2008 r. — Esso i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/08)

(2009/C 44/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Esso Société Anonyme Française (Courbevoie, Francja), Esso Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy), Exxon-Mobil Petroleum and Chemical BVBA (Antwerpia, Belgia), Exxon Mobil Corp. (Irving, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Snelders, R. Subiotto, L.-P. Rudolf i M. Piergiovanni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 1 października 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/39.181 — Woski parafinowe);

— obniżenie grzywny nałożonej przez skarżące na mocy tej decyzji oraz

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") oraz o obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżące.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą dwa główne zarzuty:

W swym pierwszym zarzucie skarżące podnoszą, że decyzja narusza prawo, gdyż obliczenia nałożonej na spółkę Esso Société Anonyme Française (zwaną dalej „Esso") grzywny dokonano w niej przy zastosowaniu metodologii, która nie uwzględnia bezspornej okoliczności, iż, przed zawarciem między spółkami Exxon i Mobil porozumienia w sprawie kartelu, spółka Exxon nie uczestniczyła w naruszeniu w zakresie dotyczącym wosków parafinowych. Skarżące podnoszą, że na mocy zaskarżonej decyzji spółka Esso została ukarana grzywną tak, jak gdyby spółka Exxon uczestniczyła w naruszeniu przez okres siedmiu lat przed połączeniem, mimo iż w zaskarżonej decyzji przyznano, że tak nie było. W rezultacie zaskarżona decyzja przeszacowuje względną wagę uczestnictwa spółki Esso w popełnionym naruszeniu oraz narusza zasady równości i proporcjonalności, a także art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ([1]) oraz wytyczne w sprawie grzywien z 2006 r. ([2]).

W swym drugim zarzucie skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza prawo w zakresie, w jakim uznano w niej, że uczestnictwo skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych zakończyło się dopiero w listopadzie 2003 r. Skarżące twierdzą w szczególności, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodowego w zakresie wykazania długości okresu uczestnictwa skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych. Ponadto, skarżące utrzymują, że w zaskarżonej decyzji nie wyciągnięto prawidłowych wniosków z bezspornej okoliczności polegającej na tym, iż skarżące nie uczestniczyły w żadnych „spotkaniach technicznych" mających miejsce po dacie 27/28 lutego 2003 r., ani nie były informowane o wynikach takich spotkań.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

([2]) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Sasol i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-541/08)

(2009/C 44/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sasol Ltd (Johannesburg, Republika Południowej Afryki), Sasol Holding in Germany GmbH (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax International AG (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: W. Bosch, U. Denzel i C. von Köckritz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Uchylenie lub znaczne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na Sasol Limited, Sasol Holding in Germany GmbH, Sasol Wax International AG i Sasol Wax GmbH na podstawie art. 2 decyzji oraz

— obciążenie Komisji poniesionymi przez skarżące kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze w imieniu skarżących wniesiono o częściowe stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe.

W swej decyzji Komisja uznała, że szereg producentów wosków parafinowych i gaczy parafinowej utworzyła kartel funkcjonujący w latach 1992 - 2005, w ramach którego producenci ci regularnie odbywali spotkania w celu omówienia poziomu cen, podziału rynków lub klientów oraz wymiany ważnych informacji handlowych dotyczących parafiny i gaczy parafinowej sprzedawanych na rzecz docelowych odbiorców w Niemczech.

Skarżące opierają swą skargę na następujących zarzutach i głównych argumentach:

Według skarżących Komisja błędnie uznała, że Sasol Limited (spółka dominująca grupy Sasol), Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG ponoszą odpowiedzialność za „okres realizacji wspólnego przedsięwzięcia" (od dnia 1 maja 1995 r. do dnia 30 czerwca 2002 r.). Skarżące podnoszą, iż przyjęte przez Komisję założenie, że Sasol Limited (za pośrednictwem swej spółki zależnej Sasol International Holding in Germany) wywierała decydujący wpływ na spółkę Schümann Sasol International AG, stanowi oczywisty błąd w zakresie oceny dostępnych Komisji materiałów dowodowych.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja popełniła błąd, uznając Sasol Limited, Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG za ponoszące odpowiedzialność za „okres Sasol" od dnia 1 lipca 2002 r. do dnia 28 kwietnia 2005 r. Twierdzą one nadto, iż Komisja błędnie zastosowała prawo i pominęła dowody przedstawione przez Sasol ([1]), z których wynikało, że Sasol Wax działała na rynku w sposób autonomiczny, co obala wszelkie domniemania dotyczące odpowiedzialności spółki dominującej.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż spółka VARA nie ponosi solidarnej odpowiedzialności za „okres Schümanna" (od dnia 3 września 1992 r. do dnia 30 kwietnia 1995 r.). Zamiast uznania odpowiedzialności spółki VARA ([2]), która sprawowała kontrolę nad podmiotem uczestniczącym w naruszeniach, Komisja przypisała całą odpowiedzialność wyłącznie Sasol, uniemożliwiając jej przez to ewentualne występowanie z roszczeniami wobec spółki VARA.